

os alle vil det ved første Øjekast staa som noget, der maa være saa let som Fod i Hose, men det har altid vist sig, at naar man kommer ind paa Opgaven, møder der Vanskeligheder snart paa det ene, snart paa det andet Punkt, saa at man enten bliver nødt til at lade Opgaven falde eller finde en Definition, mod hvilken der kan rejses meget stærke og velbegrundede Indvendinger. Selvfølgelig er dette et Spørgsmaal, som har foreligget for Proceskommissionen: Jeg ved fra et tidligere æret Medlem af Proceskommissionen, at man i Kommissionen har brudt de ikke daarlige Hoveder, som vare der, ret stærkt med at finde en Definition, men at man opgav Forsøget som upraktikabelt. Man gik saa i Kommissionen den Vej, at man for det første sørgede for, at alle de Sager, der kunde paatales af det offentlige, og som rejste sig af politiske Lovovertrædelser, kunde komme for Nævninger, idet man i Strafferettens § 5, sidste Stykke, bestemte, at „Sager, der angaa nogen af de i Straffelovens Kapitel 9—11 omhandlede Forbrydelser, blive dog altid at behandle ved Landsretterne“, hvortil der saa føjes — idet der jo inden for dette utvivlsomt ogsaa ligger Sager, der rejse sig af politiske Lovovertrædelser —: „Ogsaa andre Sager, som høre under Overanklagerens Paatale, kan denne indbringe umiddelbart for Landsretten, naar han af særlige Grunde finder dette hensigtsmæssigt, og Sigtede eller dennes Værge samtykker deri.“ Her ved er der gjort noget, idet det efter dette Forslag er givet, at alle Sager, som angaa Overtrædelser af Straffelovens Kapitel 9—11, ville komme ind under Landsretterne, hvorved Muligheden for, at de kunne komme for Nævninger, aabnes, men selv i denne Henseende var der ikke gjort nok ved dette Forslag. Thi ikke at tale om, at alle de Sager, som anlægges efter den private fornærmedes Foranstaltning, ikke ville komme for Landsretter, vil det ogsaa komme til at afhænge dels af Overanklageren, dels af den Sigtede eller dennes Værge, om saadanne Sager, der ligge inden for Straffelovens Kapitel 9—11, men som angaa politiske Lovovertrædelser, ville komme ind for Landsretten eller ikke. Naar det var sikkert, at en Del af disse Sager kom ind for en Landsret, var det dog efter Kommissionens Forslag usikkert, om Nævninger vilde komme til at medvirke eller ikke, idet efter § 6 Nævninger kun skulde medvirke, „naar Sagen angaar Anvendelse af Straffelovens § 299 eller en Forbrydelse, for hvilken Loven hjemler

Livsstraf eller, uden at saadant er betinget af Gentagelse, livsvarigt Strafarbejde, saa og naar Sagen angaar en Forbrydelse, hvorfor der efter Loven kan idømmes Strafarbejde eller Fortabelse af Embede, Bestilling eller Valgret, for saa vidt enten Overanklageren eller Sigtede eller dennes Værge begærer det“. Derefter vilde altsaa Forholdet blive det, at de Sager, der kom til at høre under Landsret, vilde, for saa vidt de rejste sig af politisk Lovovertrædelse, være sikre paa at blive paakendte af Nævninger, hvis det var Sager, der efter Straffeloven kunde medføre Livsstraf og livsvarigt Strafarbejde, og der var en Mulighed for, at de kunde komme for Nævninger ogsaa i andre Tilfælde, hvis enten Overanklageren eller Sigtede eller dennes Værge begærede det. For mig var det ganske klart, at det var en aldeles ufyldstgørende Opfyldelse af Grundlovens Bud, at i alle Sager, der rejse sig af politisk Lovovertrædelse, skulle Nævninger indføres. Dels vilde der være en Række af Sager, som overhovedet slet ikke kom for Landsret, hvor Nævninger altsaa ikke efter dette Lovforslag kunde komme til at medvirke, dels en Række af Sager, hvor det kom til at bero paa en Embedsmand eller de paagældende private tiltalte, om Sagen skulde for Nævninger eller ikke, hvilket ikke efter Grundloven skulde bero hverken paa Embedsmænds Forgodtbefindende eller paa den vedkommende private selv.

Jeg fandt det derfor nødvendigt at faa dette ordnet paa en anden Maade. Der var allerede, som jeg nævnte, og som det ærede Medlem for Odense ogsaa nævnte, under Forhandlingerne i Udvalget i Fjor gjort Forsøg, der gik i en noget lignende Retning som den Vej, man nu har villet gaa. Der var nemlig der opstillet den Definition, som det ærede Medlem for Odense gjorde Rede for, men som jeg maa være ganske enig med ham i, aldeles ikke vil være tilfredsstillende, fordi den baade er meget for vid og meget for snæver. Efter dette og navnlig, da dette Forslag fra Udvalgets Side ikke i Aar er fastholdt, behøver jeg ikke at komme nærmere ind paa at begrunde dette. Jeg fandt, den Gang Lovforslaget skulde udarbejdes, at da jeg maatte erkende, at det ikke var mig muligt at opstille nogen fyldestgørende Definition paa Begrebet „Sager, der rejse sig af politiske Lovovertrædelser“, kunde man efter min Mening ikke komme det nærmere end ved i § 673 at foreskrive, at „Sager, der rejse sig af politiske Lovovertrædelser, blive dog altid